

Jen u tým mobilu teď už datá nikdy nikomu nedojdou.
Skutečné české záhady, podkást o vyřešených i nevyřešených případech.
Měnuju se jezev klíma, jsem reporter seznam správ, a mám toho za sebou už za těch 30 let, co tohle povolální dělám, jako reporter docela dost.
Natácel jsem i reporter, že o případech do dnes záhadný.
Mesejtím se do některých z nich ustil další, mladší novinář, Jaroslav Mareš, a došel dáleš já, někdy až k samotnému rozluštění letité hádanky, se kterou si nikdo před ním nevěděl rady.
Právě o těchto záhadných případech si budeme povídat v podkástu skutečné české záhady.
V oblasti Štěchovic operuje americká vojinská jednotka, činnost záhadná.
Jednal z pracovníky ministerstva vnitra o nalezení a vyzvednutí pokladu.
Majerna byl přesvětění, že v uvedeném úřadu byly schromáždiny veškeré důležité vynálezi říše, a jejich způsobilost byla skoumána vedoucím ústavu inžnírem Englem.
V dne dvacátého druhého září 1989 ve dvacet hodin byl prostor narušené neznámými osobami, které použily strelné zbraně proti strážní hlídce.
Dokumenty nazistické třetí říše, tajné zbraně, tuni cenností za miliardy dolarů.
A to všechno údejnenkou se kod Prahy.
Kdo vstává zbraně?
A prošli vzájmál komunistickou stáhní bezpečnost.
Vítám tě u mikrofonu, Jardo.
Ahoj, Pepo.
Tak a teď bychom si prohodili role.
Pepo, obvykle ty se mě ptáš na záhady, a já odpovědějí.
Vítejte.
Vítám tě u mikrofonu, Jardo.
Za 14 dní nejpozdějš, za 3 týdny, to konečně bude Venku a Česká republika bude slavná.
Pepo, prožíval stoupodobně?
To zašlo ještě dríve.
To zašlo hned po listopadu, už když jsme založil reflex hned na jáře 1990,
tak se na nás obrátili jeden emigrant Český, který jsem přijel s tím,
že tady jsou zakopané nazistické poklady.
Ještě se úplne mluvilo o Štěchovicích.
Měl nějaký údaj, že to je na nevyklovsku tady ve středních Čechách
a vyrazili jsme poprvně jako reportaři hledat tě nazistické poklady
a byla to obrovská romantika a byli to všechno jako na koleně.
Prostě přijeli tam dva ST-báci, který sprivatizovali vrtnou soupravu na traktoru.
Přijel tam psychotronic z virgulí a začal chodit po poli.
Tam, kde ty pamětíci tě dědečkové tvrdili, že tam zajížděli nějaké houtá,
vyjezdňove tam šli, pak to tam všechno odpálili.
Já jsem tam byl s kozou jako malý kluk, pás jsem tam kozy
a tam je tutově 300 mrtvol a jsou tam nákladěáky plný, zlatá podobně
a psychotronic z virgulí nám to potrezoval, že tedy vedete teda nějaká chodba tajná.
Přijel pěro technik, protože samozřejmě než se ješlo vrtat, tak to museli pěro technicky zajistit,
pak jsme zašli vrtat a teď jako nejdřív to prožíváš
jako ogromní napěti, kdy teda se nějaká pro vrtášel.

Pak jsem díkam nepro vrtáš, vrtá to hodinu, tak si zrožku otrávený,
pak vrtáš druhý den, nikám to nevede, všechny zašnou bět najistí.
Psychotronic říká, já jsem se nesplet, tak se říká,
že asi ta vrtná souprava uhnula jako s tý svyslý kolmice,
no a když vrtá štrtej, pátý den a pořád si jen jste vyvrtel, tak to začne být trošku nuda.
Takže celý vlastně to hledání pokladu je tak, že na začátku je velký očekávání,
protože každý pokladům rozumí, fotbalu a pokladům každý rozumí,
že je to něco zkovaného podzemí, strašně ceného, a ví kde to určite je.
A na konci je rozčarování nuda, protože se jen se najde.
Dobře, ale jedna věc je dva stébáci, který sprivatizovali vrtnou soupravu.
Druhá věc je potom to obrovský halo, který tam rozjel Helmut Gensl
a do kterýho se přidel Peppa mužík jako jeho největší konkurent.
Ono potom těch hledacích skupin tam bylo daleko víc, ale těhle dva,
ta leta vzájemná rivalita, tato mu dávola ten obrovský drive
a co si pamotuju, tak tam byli 10 metrů hluboké vrty, ale ne vrty,
jako na vrtací soupravu, ale vypažený svyslý štoli,
který ma se spouštili lidi a kopalo se, to muselo stát neuvěřitelný peníze.
Máš nějakou teori na to, jako co z to vlastně prožil?
Já jsem tenkrát jako samozřejmě už dospil k názoru,
že jako Helmut Gensl potřebuje novináře, protože jednou za rok se zval
na tom měho mandátu, který tam měl veštechovcích, to byl takový ten hotel,
pensiún, tam nás vždycky bych, že všechny novináře bohatě pohostil,
ukázal nám kus stadiho snilího prkna, na který by eventuálně
ještě věražený nějaký znak SS nebo tak a říkal, už jsme blízko, během několika měsíců
jsme prostě dole a tam je zkovaný všechno možný a my jsme to všechny zvěřenili
a říkal jsem si, no a on asi to ukáže těm svým sponsorům, že už je blízko
a oni mu dají prachy na další rokhledání.
Ale taždý druhých pázy z začátku to zase bylo romantický,
když jsme zase myslili, že Pepa Mužík nebo Helmut Gänzel něco najdou,
ty Pepa Mužík se měl v záloze všechny, tu mapku slavnou s těma křížkama
a mělo tam ty pamětníky, ale pak už sam jezdil vždy do Štěchovců,
tam byla jedna jabluňka, která kvetla, přesně vose Štěchovčské přehrady,
předtou jsme si postavili kameru a říkal jsem tak jako každý rok,
když je letos nejařes nezavítel do Štěchovců, abychom se podívali, jak daleko jsou
hledací Štěchovčských ponkladů. No a měl to obrovskou sledovanost.
Pepo mě se po dlouhem studiu všech možných dokumentů podařilo zjistit,
že Helmut Gensel zatím letím příběhem stál už od roku 1964-65,
ale tady do toho veřejného prostoru, s tou pro skutečně až v těch 90. letech,
jak ty snašel Helmut a Gensel?
Spíšel Helmut Gensel si našel nás, protože my jsme tenkrát, jak říkám,
v reflexu, já jsem dokonce udělal rubriku moje trojá, kde jsem vyzval čtenáře,
aby jako sami nám psali, co vědi, nebo kde se doslechli o těch pokladech,
protože celou tou dobou tí totality bylo tohle tema tabu, bylo zmražené
a spůstle těch pamětíků mělán nějaké svý historky, kde se co dělo.

Čeli Helmut Gensel kontekteval tehdy nás, jakože se zavíváme jako jediný medium hledání pokladu, nevím už přes nějak k tomu sedskání prvnímu došlo, ale vím, že jsem tenkrát jako první novinář i spovídal mího menovce klímu, který spovídal klajná, když si ve vězení, že o toho nazistického teda válišního zločince odsouzení, který za tím...

Ve skutečnosti žádný zločince nebyl.

Nebyl. A tím, že jsme se menovali stejně, tak když jsme nebyli příbuzní, tak ten klíma mě tenkrát jako dál rozhovor a ten zase jako to potvrzoval vlastně více méně potvrzoval, že tady něco je.

Ta celá otázka byla, jestli tam něco je, nebo neně vůbec.

Já jsem si spíhřil, že tam byl archiiv nějaký zakupaný.

Podme teda na samotný začátek. Zmínili jsme tady Emila Klajna.

Emil Klajn byl velitelem ženíní školy SS v Hradištu.

Ten příběh vlastně začíná už v roce 1942, kdy vlastně bylo rozhodnuto nebo bylo vyhlášeno vyklizení výcvěkového prostoru SS Benešov, který byl právě od Hradištka po Benešov a vlastně až po Sedlčany.

To je ta Neveklovská žádka.

Ano, Neveklovská, kde bylo Tušimpě Trůzných škol

a jednou z nich byla ženíní škola SS v Hradištku

a dá se říct, že ten počátek té záhady byl v roce 1946.

To byla předpokládám akce, které se jak Helmut Gensel, tak Pepa Mužík, nějak odkazovali, protože to byl počátek toho příběhu těch otázek, co se kolem toho vyrojili. Je to tá?

Ano, tenkrát, jak jsem přijeli amerišťí ujáci pátr,

tak zvaně po hrobech amerických ujáků

a mezi tím po tej vyzvedli řadu beden, kterou někam odvezli

a pak jí vrátili, ani když se nevědilo,

jestli ty bedny vrátili kompletní, že jo.

Byl to tak. Ašenbachův.

To je přesně Günter Ašenbach, který se oglasil už v roce 1945 francouzským úřadům a francouzské velvyslanecství varovalo Českosluvenské ministerstvo vnitřá ministerstvo obrany, že tady něco je o všem obrane z pravodajství pod Bedrichem Rijcinem na to vůbec nereagovalo. Tudíž nakonec vydali se američenění a něco odvezli, poté něco vrátili

a my se od té době všichni dohadujeme,

jestli to, co odvezli, bylo to, co vrátili, anebo vůbec jak to bylo

no a dochovalo se nám k tomu hned několik právě dobových hlášení toho, co se tam stalo.

Hlášení zemské muvelitelství SNB 6. března 1946.

Za prvé, dne 11. února 1946. kolem 10. hodiny,

spatřil velitelství SNB v Hradištku Josef Melichárek

spokna své stanice projížděti děti posilníci tři americká vojenská auta.

Předpokládal, že jsou to zbytky americké armády,

eventuelně armády ruské a proto nevěnoval tomu mimořádnou pozornost.

Za druhé, téhož dne o 13. hodině,

podeslal do služby směrem ke Štěchovické přehradě

dva příslušníky stanice čekatele s úkolem,
aby pátrali poneznámem muži, který podle hlášení zprávy přehrady
se v okolí přehrady potuloval a aby se přité příležitosti přesvědčili,
ká měla dopoledné kolem stanice projíždějící americká auta.
Za třetí, hlídka SNB, Lédl a Losskot
zastavila dne 11. února 1946.
Mezi 12-30 až 14-15 hodin v lese zvaném Dušno,
dělníka červenků strepsína a vyptávala se ho zda neviděl při americká auta.
Červenka sdělila, že jí jsou to američtí vojíní a že v lese něco hrabou.
Tenkrát američení v tomhle 46. věděliž za mný žádný poklad
asi ty šli po dokumentech, ale tam byli nějaké dokumenty
nebo ví se už přesně co v těch bydnách bylo,
který odvezli američaní tenkrát.
Já si říž, že ono se to úplně přesně neví
a ono se úplně přesně neví, po čem američaní šli.
Respektive to, co se podařilo zjistit mě,
když jsem to bral trošku šířej,
tak v únoru roku 1946 proběhla na našem území
daleko větší spravodajská, spravodajskou loupěžná akce,
řekněme, protože v Oklamžiku,
kdy československá státní bezpečnost zjistila,
že američaní s něčím odjíždějí ze Štěchovic,
tak zalarmovali všechny stanice veřejné bezpečnosti v republice,
aby hlásili podezřeje transporty vo Zidel
a zjistilo se, že československou opustili nejméně
čtyři transporty amerických vojenských aut,
osobních nákladních a je to záležitost,
záležitost gráje do dneška nezcela vyšetřená,
protože podle toho, jaká byla tam místa hlášení a časy hlášení,
už je jasné, že to ta Štěchovická kolona nemohla být.
A že to američaní zahrnuli do nějaké větší akce,
dochovalo se hlášení o poradě na ministerstvu Války
někdy na konci UNORA-46, kteří tomu říkali spravodajský průvnik,
za který se tedy částečně budou omlouvat
co právě odvezli a něco vrátili.
V případě těch Štěchovic se ohledu věcem,
které se mým podařilo zjistit dál dá potvrdit,
že to skutečně byly bezcené dokumenty,
které dostal klájn za úkol, dokonale zabezpečit před nalezením,
ale některak nezabezpečit před vlhkostí,
protože když to tedy odhalili, tak zjistili,
že ty papíry byly z velký části strašlivě promáčení,
že protiv vlhkosti je vůbec nezabezpečili,
ale že každá bedna měla svojí minu vlastní,

každá měla svoje zabezpečovací odpalovací zařízení,
že tam bylo půl tuny, oleje do plamenu metu,
skutečně aby ten, kdo to najde,
tak aby vyletil do povětří a všechno schořilo
a nic se neduchovalo.
Mně to dává smysl v tu chvíli,
když se na to podíváme jako na jakýsi klamný plán
těch nacistů, aby prostě se mohlo říkat,
ono to všechno bylo odvezeno do Štěchovic
a ono to tam schořilo, protože máme k tomu hlášení
Jana Majera, neboli Hansa Majera,
to byla taková zajímavá postava, on to byl jednak
šev válečné vykovky a zároveň vášnivý vynálezce,
který to za války hrál na obě strany.
On dokázal být natřeným odbojářem
stejně tak jako natřeným a zapáleným nacistou.
A na konci války, tedy skutečně předal
své vynále s Němcům a československým úředům
nahlásil, že byl donucen dát svoje vynálezi Němcům
a potvrdil, že v důgnu roku 1945
dostal pokyn ty svoje nálezi odvést do Štěchovic.
A v Okamžiku, kdy tedy Američani něco odvezli,
něco přivezli, tak Majer se přihlásil a říká,
já jsem tam odvážel svoje výskumi,
jestli v těch papírech nejsou moje výskumi,
tak to ty Američani museli vyměnit,
protože já jsem je dával do Štěchovic.
Amenoval celou řadu hlavounů,
nazistických hlavounů, který se v těch Štěchovicích
v důgnu roku 1945 sešli.
Na váž dálnopis ve věci Štěchovic.
Inžinír Majer ve věznici okresního soudu v Prostějově
uvádí, že byl ve styku s ministrem Berčem
a vedoucím ústředního úřadu výskumných institucí
Německé říše v Praze.
Majer nebyl přesvědčen, že v uvedeném úřadu byle schromážděno
ve vškeré důležité vynálezi říše
a jejich způsobilost byla skoumána
vedoucím ústavu Inžinírem Englem.
Doktor Inžinír Engel se nacházel v důbnu 1945 v Štěchovicích.
Inžinír Majer měl ve věci vlastního vynálezu
navázati ve Štěchovicích spojení.
Na mě to celé dělá do jem,
že se tam tedy sešel Heinrich Gertnerše

v vyzbrojovacího úřadu SS,
který měl převzít tajnou zbraň,
Hans Kamler, který měl dodat,
minister hospodářství a práce protektorátu
Čechy a Morava.
Všichni těhleť, kdo řekni na území protektorátu
s tajnými zbraněmi něco měli do činění,
kdo něco znamenali, sešli se ve Štěchovicích.
Ty nejdůležitější dokumenty tam byli svézeny,
ty co byli zájmové si tak jako mezi sebou rozebrali,
aby mohli vědňávat o své vlastní bezpečnosti
a bezstrestnosti před spojenci.
No a ty nedůležitý papíry se strčili do toho kopce,
řeklo se Klineový za bezpečno,
aby ten, kdo to najde, vyletil do povětří a všechno schořilo.
No a Kline dá se říct nedokázal splnit úkol,
protože ten americký pyrotechnik byl stejně šikovné,
jako ten německý pyrotechnik.
Zjistilo se, že nic důležitý ho tam není,
tu džích bych američanou věřil,
že teda skutečně nic moc tam nenášli.
No a v tu chvíli začal Kline hrát hrů
na splnění rozkazu, když teda selhal jeho pokyn,
tak prostě začal si vymyšlet,
že tam ty důležitý věc ještě někde jsou
a plnil tenhle ten pokyn,
který dostal řekněme náhradním způsobem,
tím, že si začal vymyšlet druhou úlošku.
Ale mi tam mohli být archievy confidentu gestapa,
třeba zkování, že jo, který američané mohli
využít jako ve svůj prospěch,
pak a udělal z nich jako svoje vlasti agenty.
O tom jsou do dnes dohady,
jestli skutečně si i z těch zbytků američanů
něco neprotřídili, protože se tvrdí,
že v tom archivu byl soupis ve vškerých materiálu,
a ten soupis nebyl vrácen.
A pakli, že nebyl soupis, tak nebylo možno říct,
jestli je to vráceno úplně všechno.
Můžeme uzavřít, že určitě byla vrácena drtivá většina.
Vyhodnotili, že by bylo ještě třeba dobré si nechat.
To je věc, která už dneska bohužel,
se nám, pokud nepromluví americké archívy,
nepodaří objasnit.

Dobře, tak bedný s údajnými archívy,
ať už tam bylo cokoli, jsou jedna věc,
že jo, ale pak teprve se v objevil
zvěsti o pokladu dokonce podle mužíka
o jantarové komnatě a podobných věce.
No, ty rozmiary, u kterých to skončilo,
tak ty jsou skutečně nebetyčné.
Všem ten prapůhot je právě v osobě Emila Kleiná,
který jako velitel ženiní školy SS
dostal za úkol tyhle ty bedny právě zakopat
a zabezpečit.
A po té, co se tedy vytáhli a zjistilo se,
že v nich pravděpodobně, pokud s těch američen
vrátili to, co odvezli, že v nich nic důležitýho není,
tak se začalo řešit, jak to teda bylo.
V tu chvíli si vyžádali Emila Kleiná z amerického zajetí.
Emil Klein byl vydán.
No a byl u nás souzen a od souzen za válečné zločiny.
Nejdřív dostal 12 let,
on měl tu v uzovkách drzost,
že se odvolal, protože nic neprovedl,
tak za to dostal v odvoláčce 20 let
a on skutečně nic neprovedl.
Dá se říct, že ty zločiny, které se děli
v hradištku, když se strážě SS,
rozhodli, že si pro zábavu budou strílet vězně.
Tak to byl Emil Klein, který ve skutečnosti nevelel
těm strážím toho koncentračního tábora,
ale té, že nyní škole.
Ale v tu chvíli to byl Emil Klein, který zasáhl
a ukončil tamto vraždění.
Skutečně nikdo mu nic neprokázal.
To nejkontroverznější, co dá se říct, by se mu dalo.
Klast zavinu bylo ten postup na Prahu,
který, když dostal rozkaz v květnu 45,
tak vlastně s jednotkami SS postupoval
z jehu na Prahu bez naze potlečit Pražské povstání.
Ale je otázka, jestli by něco takového bylo na 20 let.
Spíš za tím rozsudkem právě je ta věc,
že Emil Klein něco ví
a státní bezpečnost toho, který uklidila na 20 let
do vězení a začala na něm pracovat.
No a právě Emil Klein začal s tím,
že si pravděpodobně vyhodnotil,

že po vydání o dalších uložených věcech
může zachránit život
a tak si začal zachraniovat život tím,
že vyprávěl o tom, že dobře tohle bylo 30 beden,
ale tam ještě dalších 30 beden.
No a potom začala hrát na kočku a na myš,
kdy Emil Klein maloval svoje plánky a svoje šifry.
Dostal se Venžio dve zliho z vězení do Štěchovy,
co on si něco vyměřoval,
prošel se hezky polouce, nechal vojáky kopát,
potom nic nevykopali, tak on pokrčil rameny,
začal to přepočítávat, zase ukázal jiný místo
a takhle to vlastně běželo až do roku 1944.
Gensel přišel tenkrát právě s tím,
že on se s Kleinem setká ve vězení,
že můj Klein opravdu prozradil, kde to je
a že mu dál dokonce nějakou tajnou mapku,
že jo a s tou mapkou tady začal operovat.
To je pravda, on Klein se i ve vězení
tvářil velice tajemně.
On z té hryna záchranu života
na jednu stranu trošku nelogický,
postupně to proměnil ve hru
na prodloužení vězení,
protože on se neustále objevoval
s novými plánky, s novými náčrty
a zbáje mi o jaké si tajuplné technise
Šule a technise Gezelschaft,
když mu povolí to, že může
promluvit, takže skutečně promluví.
Oni už ho dávno chtěli propusti dvě hostit
a on si to prodlužoval a teprve v roce 1964
dochoval se dopis, kdy československé
ministerstvo vnitra se obrací na vládu v Moskvě
a tá, že se, že prostě máme tady Klein,
a on vypráví něco o Kaiser Wilhelm Institute,
což byl teda institút, který měl vyrábět
jadernou zbraň pro němce.
Teda pustit, nebo tam prostě máme ho vytěžovat,
jestli tam něco je. A z Moskvy přišlo vyjádření,
že pakli, že jsou nějaké dokumenty
Kaiser Wilhelm Institute veštěchovicích.
Takže už mají maximálně historickou hodnotu,
protože všichni věci z Kaiser Wilhelm Institute

už od roku 1945 pracují pro Moskvu.
Takže, když šterej Moskva prohlásila,
že Klein je bezcený, tak byl našťe drý den
roku 1964 propuštěn a vyhoštěn,
no a nastala první zlatá éra
Helmut a Gensla, který přišel s tím,
že mu Klein vyzradil tajemství,
on v uzovkách to tajemství vyzrazoval všem vězňum
kolem sebe, každýmo řekni co jiného.
Ale přišel s tím, že mu Klein řekl
a Helmut Gensel odpustí, byl to právě Helmut Gensel,
kdo pronesl slovo poklad.
Protože Emil Klein nikdy nemluvil o pokladu,
ten mluvil o dalších bednách s různými tajnými zbraněmi
a zázračnými paprzký smrtě.
Já nevím, co všechno se ještě vymyslel, ale nikdy nemluvil o pokladu.
Krain nemluvil o zlatu,
krain na něj nemluvil, že nádví slovo poklad.
Poklad bylo nídý, ne, ne, ne,
používat to, já jsem více mě ji používat o slovo poklad.
První, kdo promluvil o pokladu, byl Helmut Gensel
a bylo to v letech 1964-1968
a právě to zlato, se Helmut Genslevi
stalo takovou jakou si propustkou za železnou oponu,
kdy on dostal opakovaně výjezdni povolení a mohl vět
a když věl v srpnu roku 1968, tak už se nevrátil.
Včera, dne 20. srpna 1968,
kolem 23. hodiny,
překločila vojska sovietského svazu,
polské lidové republiky,
německé demokratické republiky,
maďarské lidové republiky
a bulharské lidové republiky
v státním hranice českoslavenké
socijalistické republiky.
Mě už ten krát Gensel připral jako exotická figurka
a on říkal Češiu v Brasílii poválce,
že tam měl zlatý doli,
že vlastně byrost ale v českém pohraničí,
protože byl sudetský Nemec
a nic z toho člověk neměl možnosti ověřit,
že je pravda. K čemu si pak ty dospěl,
co si ti říče Gensle jako figuri teda?
No, on ze začátku vystupoval

jako taj úplný agent státní bezpečnosti,
který ve skutečnosti v tom vězení
nebyl odsouzen, ale byl nasazen právě na Emila Kleiná.
Z touhletou řekněme legendou,
on tady veřejně vystupoval do Dubineš,
bylo rozhodnuto o otevření archivů
bezpečnostních složek.
A kdy se ukázalo, že Helmut Gensel
byl do vězení umístěn
na základě rozsudku za rozkrádání
majetku v socijalistickém vlastnictví,
kdy soby vedhucí jednoty v Pěti Psech na Lonsku
spůsobil manko
tehdejších nevídaných rozměrů,
asi 20 tisíc korun
a dostal za to asi šest let
a tak se setkal právě
s Emilem Kleinem,
a když byl propuštěn,
jemu se podařilo zmizet ve chvíli nejvyšší,
protože měl zase nějaké dnes,
by se tom stále říkalo snad majetková
trstná činnost, kdy se dopouštěl
různých, nechci říct podvodů,
ale řekněme machinací,
kdy vybíral peníze na nějakou službu
nebo nasehnání nějakého automobilu,
který někomus líbil a potom nedodál,
a když se kruch kolemněj začal stahovat,
tak on si skutečně v minutě 12. vědnal
tedy povolení od tehdejšího ministra v Nitrab,
že ho pustí přestože jiné orgány,
kriminálky už na ní měli spadeno
a dochovali se záznamy,
když se steli jeho realizaci,
tedy začení, takže on v tu chvíli
dá se říct, využil tenhle příběh
k tomu, aby se dostal za hranice,
no a pravděpodobně podle mě,
když zestil, že se s tím dá
dostat za hranice,
takže je to na tolik atraktivním příběh,
že by se na něm dalo i vydělat a vydělávat
a všechno, čeho jsme byli

světky od toho roku 64-68,
tak dá se říct, že za vším stál
Helmut Gensel a to hlášení,
kde tedy je poprvé zmíněno,
zlato se nachází v archívu
Bezpečnostních složek a je to hlášení
z roku 1968.

V roce 1968 se dostavil na ministerstvo vnitra
v Praze na letné Československý
státní příslušník Helmut Gensel
Německé národnosti a jednal
z pracovníky ministerstva vnitra
Hodák Hošek Gríha o nalezení
a vyzvednutí pokladu.

Menovaný byl v letech 1962-1965
ve výkonu trstu odnětí slobody
pro trstní čino rozkrádání majetku
v socijalistickém vlastnictví
v NVU Valdice, kde se se známil
s odsouzeným dívalím generálem SS
Emilem Kleinem a generálem SS
Helmudem von Drexlerem.

Od Klein se dozvěděl o pokladu
ukrytém koncem války ve středních Čechách.

Obaj menovaní po svém
propuštění v roce 1964
odcestovali do Německé
spolkové republiky,
kde je genzel v roce 1966
a 1967 navštívil.

Udejně se jedná o poklad bývalé
třetí říše, stávající
z přibližně 30 beden dokumentů
více jak 2000 kg zlata,
šperků a podobně
v odnotě círka 3,5 miliardy dolarů.

Máru

Tak von Helmutgenzel byla
jako romantická bytost, jo.
Trošku ten pohádkář,
trošku takový chlapák
a trošku to zkoušla na všechny strany.
Já vím, že pak se na mě vůbrátil.
To už končlo hledání pokladu.

Jako se dostal k velikým
penězům, sklovaným
chlapkým chlapkům
v tajných kontech.
A že by potřeboval
nějaký novinářek,
který byl prověřil
na zákázku jedný renmovaný
americký advokátní kanceláře,
jestli ty konta tam
opravdu jsou a
jestli by třeba vyzvednout.
Já jsem mu řekl, že tento druh
služby opravdu jako novinář neposkytuju
a posleze asi porodce
nebo po dvou byl
postlanec Randsdorf, to je ta zdáma
afera, který se pokoušel s dalšími
dvěma českými
a jedným slovenským občanem
ty konta vyzvednout a byl přitom
zadržen. Takže on to
Gensel skoušel na všechny
strany v tom letom spěslu.
No, co je o všem
postlanec Randsdorf, nechci říct
přímo obalo mŕčený helmutem
Genslem a vyslaný do
švicarské banky proti celému
československému státu,
podniku zahraničního obchodu
Omnipol, proti synovy
generálního tajemníka
UVKS ČE Milouše Jakeše
proti federálnímu ministerstvu obrany
proti federálnímu ministerstvu vnitra
protože ty všechny on dokázal
na konci osnudysátých let
obláznit natolik, že
skutečně se na medníku
ze dne na den objevil perimetr
který byl
obhraničen ostnatým drátem
hlídán hlídkami

kterými náboji a
odehrála se tam tajemná
akce zůvěř
ze které si můžeme
odcitovat kousek
z údajné správy
provedení tajných služeb
Prováděnými
kontrarozvědnými opatřeními
byl v řadě případu
zjištěn zájem o činnost v prostoru
Dne 21. září
1989 byl ve 21 hodin
zaznamenán v blízkosti
a dne 22. září
1989 ve 20 hodin
byl prostor narušený
neznámými osobami, které použili
střelné zbraně proti strážní hlídce
V době blízké těmto událostem
byl zjištěn pohyb
osobního motorového vozidla Škoda 100 červené barvy
jehož majitelem byl recidivista
z Prahy Kostka ročník 1952
Prostředky radiokontrozvědky
bylo v dnech 19. září
až 20. 3. září
1989 zachyceno
celkem 24 mimořádných relací
ve vysokofrekvenčním pásmu
pomocí frekvenční modulace na kanále
využívaném speciálními službami
pro družicová spojení
Porosá hrých skománích došli
experti radiokontrozvědky k nejstěmu závěru
že vysílání pocházelo z vojenského
letounu USA, který v tomto termínu
léta v blízkosti Československé
státní hranice
i přes zákaz civilních i
vojenských přeletů koridorem
došlo koncem října k narušení
kterou zemědělským letadlem
a rovněž přeletem vrtulníku

sověcké armády bez imatrikulačních znaků

A tohle to, co jsme tě člišeli

to je o relevantních zdroji

To je, řekněme, neoficiální zdroji

který jsem získal

ze dvou nezávislých míst

v jednom případě

v čisté verzy bez příloh

ve druhém případě ve verzy

s přílohami, který dosud nebyl

zveřejněn. Nemám důvod

pochybovat o tom

že je skutečný a

z toho důvodu

že skutečně vysvětluje to, co se tam

na tom přelomu let 89-90

dělo, kdy se vlastně

oglásil Miloš Jakieš

mladší s tím, že se mu

ozval jakýsi tajemný kanadský

filmar z John Cunningham

a že našli tajemnou závěd,

že na medníku, kde si co si

a když potom státní bezpečnost

teda patrela v okamžiku, kdy už

to běžilo, tak se ukázalo,

že zatím zase stojí

Helmut Gensel, odpustí Helmut

Gensel.

Tam je taková pauza

mezi tím rokem 68, kdy jako

Zmizel, Venn

a mezi tím rokem 89, kdy

se objevovala teda akce závěd

a co on vždy dobu dělal

na prozradě? On tvrdí,

že někde v bolívy

provozoval zlaté doly

a že tam hrozně zpohatnul

a ukazoval mi fotografie

z té doby má z toho hezké fotoalbum

Tam je ukázala taky a to se říká,

že může být vodkuť koli.

Má i fotografii,

kde stojí
s kufříkem, který je
údejně plný zlata, samozřejmě
s fotografií je to nezjistíme, ale
není to tak úplně pravda,
že by tomu Štěchovickému pokladu
dál pokoj, protože
víme, že někdy v roce 1975
se připomínal Československu,
že ví, o všem
tehdy úplně nepřesvědčil,
protože už tehdy
měl řekněme špatnou pověst
vzhledem k té své minulosti,
takže v těch 70. letech
nebyl úspěšný.
A když za sebe nastrčil Johna
Kanninghema, tak už to na jednou bylo
daleko uvěřitelnější, samozřejmě
do okamžiku, než
tedy státní bezpečnost se domákla,
že za Jonem Kanninghemén
opět stojí Helmut Gensel,
o všem to už akce běžela.
Potom teda, když už vlastně
se pořád nic nevobyhovalo,
tak ta zlatá horečka medialně
v těch štěchovécích útichla,
ale pak se vlastně
do té věci vložil ty jardo
a ty si dospil k nějakým závěrům.
No mě to zajímalo jako malýho kluka,
já jsem vyrůstal poblíž,
takže já jsem to hltely
s toho důvodu, no a potom to tak jak
usnulo, respektivou on to neusnulo,
to tak jako postupně přestalo.
Přišli jiné události?
Přišli jiné události,
ty už se s tomu taky nevěnoval,
nám je začalo strašně moc zajímat,
co jsme to vůbec tedy jako prožili,
co zatím bylo, jak to bylo do opravdy.
No a tak jsem se do toho

trošku obul a rozhodl jsem se,
že přijdu na to,
jak tedy byl ten skutečný příběh,
kde všechny ty pověsti vzali,
kde mají to jádro, jak to vůbec vzniklo
a co se v těch štěchovicích odehrál.
A k čemu si to spěl?
Helmut Gensel v těch 60. letech
přišel na geniální plán,
jak si z jedné historky,
kterou se nejprve snažil Klein zachránit
poté, splnit náhradním
způsobem původně úkol, kterým
byl Dan, on přišel na to,
jak tu historiku geniálně spenežovat
a spenežit a jak prožít
baryvný, zábavný,
romantický život hledače
pokladu, při kterém
pobláznil flády,
pobláznil tajní služby,
pobláznil soukromí hledače,
pobláznil media
a dá se říct, na jednu stranu
nás tady všechny dokonale bavil,
na druhou stranu nás dokonale
vodil za nos a
můžeme ho za to na jednu stranu kritisovat
a na druhou stranu bysme mům měli
zatleskat, protože těch
historik a toho romantického
hledání a času, co jsme
u toho strávili, to má taky svoji hodnotu.
Já si na to pamatuju,
jak mi ukazovali
umělej kámen, který
vyrobili údajně
Němci v roce 1945 od Lomeny
to mi ukázal mužík, pak záhadní
v rypy a znamení na stromech
veštěchovcích
mě už tenkrát trošku bylo
děvný, že ty stromy jsou takové
docela tenký, takže asi tam byli

zasázení až po roce 45
ale tam byli
kryptogramy velký
a jako bylo to přesně to
sponěvalo to romantickou přestavu
jak se hledá pokladu
a samozřejmě ke každému hledání pokladu
to už od stíflensna ostro
v pokladu patří tajná mapa
že ho pirácka, v tomto případě
terej mapa Klajnová, kterou mi ukazoval
s velkým načiním vězef mužík,
že přece to je jasné
to musí být.

No a to se dostáváme k tomu, jak strašlivě
výzko je od romantického
příběhu ke Grotesce.
Protože já když jsem tedy
šel po všechny legendách, kde
se vzali, tu se vzali, tak jsem zjistil
že žádná, žádná

Klajnová mapa neexistuje.
že Helmut Gensel
nikdy nevěřil na Štěchovický poklad
ale že si vytvářil
Štěchovický poklad, že ten
hlavní z těch dvou, ten, kdo
věřil na Štěchovický poklad, byl pouze
Pepamužík, který běhal s touhletou
Klajnovou mapou, kde
se mi vlastně Helmut Gensel
když už mu nezbylo nic jiného
tak už se mi přiznal, že
Klajnová mapa je Genslová mapa
že všechny ty křížky, po kterých běhal
Pepamužík na tu mapu zamaloval
opět Helmut Gensel
odpustí Helmut Gensel.

Žádná, žádná
a to je aj, můžete říknout v Nitrovíkomu
Žádná
Klajnová mapa neexistuje.
Takže
Klajnová mapa je spíš

Genslová mapa
To bych tak řekl
Teď jsme teda vlastně slyšeli
částu jého rozvodu z Helmutem Genslem
kde se přiznal, tak k tomu, že se to všechno
vymyslel tu mapku a tak dál
ale v jeho osobnosti to hrálo
jako nějakou roli, že o tohle dání
Je pravdá, že ten rozhovor
se kterého jsme tedy slyšeli
ukázku, on nebyl úplně jednoduchý
Za prvé, ta příprava
tu domlouvání toho rozvodu trvala
skoro dva roky
A poté, když jsem zapnul kameru
tak se mezi námi rozpoutela
taková přestřelka
takový ping-pong argumentů
a vyprávění
a proti argumentů
proč toto vyprávění takhle úplně jako nebylo
a nakonec
se mi povedlo Helmut a tak nějak
přimětky jeho takovému základnímu
nechci říct přiznání
ale vůbec k takové bilanci
což se mu to vlastně všechno povedlo
No musíte byme pojtětat jedno
já jsem byl hudeklug
zkovářský
Rostě, myslím, že jsem dokázal
dost, tak
ptým tam světeno
Jak říká Jara
Cinnamon i nalezení
šlepých uliček věde k cíli práve
protože jsme proskou mali šlepné uličky
Takže teď víme jak to nebylo
ale víš už taky jak to bylo
Tak to vím úplně přesně
a povíme si to v příštím díle
A to je z pátého dílu podcastu
skutečné české záhady
už skutečně vše

Poslouchíte nás dál na ses tam z právách
podcasty.czc
a ve všech podkástojích aplikací
Loučí se jo ze vlíma
pro slof Maraš